

Слід на партизанських стежках

Земля раз по раз здригалася від вибухів, що залишали глибокі вирви-рани. Здавалося, небо почорніло, жахаючись хрестатих чужинських літаків, які розпанахували небесні перевесла. І дорослі, і малі із села Блідчі, що в Київській області, притихли. Навіть птахи позавмирили...

На околиці набирал розмаху бій. Фашисти не очікували, що саме тут зустрінуть відчайдушний опір партизанів. Загарбники й гадки не мали, що вже два тижні під цим селом стояли бійці відомого партизанського з'єднання Ковпака. А місцеві підлітки поспішили поповнити його ряди. Серед них і Надія з подругою Марійкою.

Дівчатам виповнилося по чотирнадцять. І вони, нерозлийвода, разом з хлопцями-ровесниками звернулися до керівництва з'єднання. Командир розвідувального загону Воїнов, до якого їх направили, з посмішкою зустрів обох юнок. Розпитав, чи добре знають навколишні села, чи не боятимуться йти на завдання, коли доведеться вночі. «Звичайно ж, що не спасемо!» - відповіли в один голос.

Не раз і не два Надія разом з іншими розвідниками отримувала відповідальні завдання, пробира-

ючись до Тетерева, Кодрів, Разки, Мар'янівки й інших населених пунктів. Приносила звідти важливі дані про розташування німецьких угруповань, кількість ворожих боєприпасів. Якось під час одного вечірнього рейду ногу облекла ворожа снайперська куля. За допомогою старших бійців дошкандибала до дороги, на підводі її привезли до землянки. Медсестра Галина Пироговська зробила перев'язку, й певний час дівчина змушена була залишатися в резерві.

А скільки разів уночі зустрічали літаки з Москви, які доставляли партизанам продукти харчування, боєприпаси, одяг! У пам'яті збереглися маршрути до залізничних колій, мостів. Сміливо бралися за ноші з вибухівкою, яку підрильники «заправляли» під сталеві магістралі, щоб перешкодити рухові фашистських ешелонів із військовим спорядженням. Раділа успішним бойовим операціям, адже це був і її, хай непомітний, скромний, але внесок у наближення світлого дня перемоги.

Коли підтягнулися до Дніпра, всі відчували особливу відповідальність. Люди воліли помститися ворогові за зруйновані міста і села, понівечені долі, втрати рідних і близьких, бою-

вих побратимів. Невдовзі партизанське з'єднання розформували. Дівчатам запропонували повернутися додому. З бойовими нагородами, зі сльозами на очах їх зустріли рідні.

Сімнадцятирічною розпочала трудовий шлях. Згодом із фронту пораненим повернувся призваний ще до війни на службу в армію сусід Микита. Він служив на підводному човні. Його бойова біографія перервалася в Туапсе, коли ворожа бомба потрапила в чорноморський десантний катер, на якому служив Микита Лещенко. Тут матроса тяжко поранило, тож майже рік лікувався в госпіталі.

Молоді є молоді, сподобалися одне одному, побралися. Микиту направили

на Рівненщину. Працював у лісгоспах на різних посадах, а найбільше - у Сарненському. Тут народився син Віктор. А Надія Тихонівна трудилася у відділі робітничого постачання ДЛГ, міськторзі. Звідти й пішла на заслужений відпочинок. Тривожать жінку рани, печалить дочасна втрата чоловіка. Та не залишається вона наодинці зі своїми думками. Тішать онуки-школярі, невістка Оксана зове мамою. У дні державних свят, 9 Травня її тепло вітають колеги, школярі просять розповісти про партизанські стежки, на яких Надія Лещенко залишила свій слід.

Раїса БРИЧКОВА.
Фото з сімейного архіву.